

Варто зауважити, що нематеріальна мотивація спрямована на підвищення лояльності співробітників до компанії, а саме: можливість розвитку та навчання, планування кар'єри, оздоровлення, пільгове харчування та ін. [4].

Таким чином, успішне виконання персоналом своїх обов'язків в умовах конкурентного середовища ринку необхідне задля підвищення ефективності суб'єктів господарювання і потребує ефективної мотивації праці персоналу. Зокрема, детальне розуміння керівництвом підприємства ключових мотиваційних чинників в управлінні персоналом підприємства дає можливість зрозуміти значущість отримання економічного ефекту від: об'єднання складників матеріальної й нематеріальної мотивації; налагодження системи внутрішніх комунікацій; наявності корпоративної культури; оптимальних умов праці.

Література.

1. Шаманська О. І. Мотиваційні чинники ефективного управління персоналом на підприємстві. Ефективна економіка. 2019. № 10. – URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=7346> (дата звернення: 10.11.2019). DOI: 10.32702/2307-2105-2019.10.70
2. Азарова А.О. Дослідження множини чинників нематеріальної мотивації на підприємстві / А.О. Азарова, О.А. Ковальчук // Економічний простір. – 2010. – № 5. – С. 53 – 58.
3. Урманов Ф.Ш. Мотивація – основний чинник ефективності трудової праці // Ф.Ш. Урманов, А.А. Касімова / Вісник ЖДТУ, - 2017. - № 4(82). - С. 98-102.
4. Іванченко Г.В. Особливості використання нематеріальних стимулів на вітчизняних підприємствах / Г.В. Іванченко // Економіст. - 2010. - № 3.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО ЛІСОКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ

*Волковська Ю. І., аспірант
Науковий керівник: Дубовіч І. А., к. геогр. н., доцент
Національний лісотехнічний університет України*

Ліси України є її національним багатством, тому раціональне використання, охорона та відтворення лісових ресурсів належать до найбільш актуальних еколого-економічних проблем.

Відповідно до Лісового кодексу України, ліси на землях державної та комунальної власності надаються у користування спеціалізованим державним та комунальним лісгосподарським підприємствам, установам та організаціям, у яких створені спеціалізовані лісгосподарські підрозділи. Державні ліси складають 73 % або 7,6 млн га [1].

Лісистість території України сягає 15,7 %, за оптимальної – 20-24 % [2]. Україна є лісодефіцитною країною.

За даними державної служби статистики спостерігається щорічне збільшення вирубки лісів, а обсяг лісозаготівель збільшився порівняно із 1990 роком на 73 %.

Збитки від незаконних вирубок лісу в Україні за 5 років зросли на 77 %, завдавши збитків на 300 мільйонів гривень, а пожежі завдали шкоди лісовому господарству ще на 8,6 мільйона гривень у 2017 р. [3].

Інтенсивний економічний розвиток та надмірна експлуатація лісових ресурсів призвели до зростання негативних екологічних наслідків та знищення біорізноманіття. У зв'язку з цим постало питання подальшого розвитку економічних систем виключно з врахуванням екологічної складової. Взаємозалежність екологічних та економічних чинників – це гостро поставлені питання про системну еколого-економічну ефективність використання природних ресурсів, в т.ч. лісових, охорону довкілля та екологічну безпеку людства. Як відомо, ці питання посідають найважливіше місце в концепції сталого розвитку.

Значну роль у становленні поняття та основних засад сталого розвитку відіграли міжнародні конференції ООН, які відбулися у Ріо-де-Жанейро (Бразилія) в 1992 та 2012 рр, а також в Йоганнесбурзі (Південно-Африканська Республіка) в 2002 р. і Нью-Йорку (США) в 2015 р.

Поняття та сутність сталого лісокористування було сформульовано на Міністерській конференції з питань захисту лісів Європи (Гельсінкі, 1993) [4].

Стале лісокористування означає управління лісами й лісовими площами та їх використання таким чином і з такою інтенсивністю, які забезпечують їх біологічне різноманіття, продуктивність, здатність до відновлення, життєздатність, а також здатність виконувати сьогодні і в майбутньому відповідні соціальні, екологічні та економічні функції на місцевому, національному і глобальному рівнях без шкоди для інших екосистем [2].

Зазначимо, що окремий розділ Паризької угоди (угоди в рамках Рамкової конвенції ООН про зміну клімату) від 2015 р. присвячений лісокористуванню, стратегічним підходам та стимулам для сталого управління лісами, збереження їх цілісності та поширенню раціональних методів ведення лісового господарства.

Не зважаючи на те, що Україна стає на шлях демократичного розвитку, в лісовому секторі надалі спостерігаються тенденції неефективної охорони та використання лісів. Свідченням цього є проблеми пожеж, а також вирубки лісів, як незаконної, так і здійсненої із порушенням законодавства, внаслідок якої щороку втрачаються значні площі лісів.

За оцінками фахівців, економіко-правове регулювання лісового господарства в Україні не цілком відповідає вимогам сталого лісокористування та значною мірою містить характерні ознаки "несталого лісокористування" [2].

Нестале лісокористування – це організація лісового господарства, яка своїм завданням не забезпечує умови (зазначені в ст. 34 Лісового кодексу України) ведення лісового господарства відповідно до засад сталого розвитку з урахуванням природних та економічних умов, цільового призначення, лісорослинних умов, породного складу лісів, а також функцій, які вони виконують [5].

Перехід від несталого до сталого лісокористування неможливий без належного забезпечення:

- теоретико-методологічної основи;
- екологізації законодавчої бази;
- екологізації податкової системи;
- екологізації економіки;
- екологізації лісового господарства;
- екологізації освіти тощо [6].

Тривале ігнорування триєдиного процесу використання, охорони та відтворення лісових ресурсів в Україні призвело до значного виснаження лісів і, як наслідок, вони втрачають свої екологічні, економічні та соціальні функції.

Для вирішення існуючих складних проблем в сфері лісогосподарства необхідним є:

- вдосконалення механізмів правового регулювання використання, охорони та відтворення лісових ресурсів;
- дотримання вимог національного законодавства та міжнародних угод;

о моніторингу сучасного стану лісів та своєчасного невідкладного реагування на інформацію щодо виявлених незаконних вирубок тощо.

Створення ефективного механізму еколого-економіко-правової відповідальності та відповідного регулювання соціо-еколого-економічних відносин у лісовому секторі має бути однією з базових умов у реалізації принципів сталого лісокористування.

Впровадження такого підходу створить сприятливі умови для оздоровлення лісового сектору, а суб'єктам господарювання буде економічно вигідно дотримуватися вимог раціонального використання, охорони та відтворення лісів [7].

Література.

1. Загальна характеристика лісів України. [Електронний ресурс]. – Доступно з: http://dklg.kmu.gov.ua/forest/control/uk/publish/article?art_id=62921&cat_id=32867
2. Гулик Г.С. Синергетика інтегрального застосування економіко-правових інструментів формування системи сталого лісокористування : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук. – Львів : РВВ НЛТУ України, 2013. – 23 с.
3. Жахливі цифри! Збитки від незаконних вирубок лісу в Україні за 5 років зросли на 77 %, завдавши збитків на сотні мільйонів. [Електронний ресурс]. – Доступно з: <http://ukr-biz.com.ua/2017/04/27/жахливі-цифри-збитків-від-незаконних-в/>
4. Что такое устойчивое лесопользование? [Электронный ресурс]. – Доступно з: http://www.forest.ru/rus/sustainable_forestry/what_is
5. Дубовіч І.А. Сучасні економіко-правові проблеми неефективного ведення лісового господарства / І.А. Дубовіч // Еколого-економічні та соціальні проблеми зумовлені неефективним і несталим веденням лісового господарства та незаконними лісозаготівлями в Україні : зб. матер. Міжнар. наук.-практ. конф. – Львів : Вид-во ТОВ "Зелений Хрест", "Ліга-Прес 2011". – С. 47-51.
6. Дубович І. А. Теоретико-методологічні та практичні засади вдосконалення системи управління лісовим господарством України / І. А. Дубович, Г. М. Лесюк // Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер. : Економічні науки. - 2016. - Вип. 17(1). - С. 100-103.

7. Гулик Г. С. Сучасні еколого-економіко-правові проблеми реалізації концепції сталого лісокористування в Україні / Г. С. Гулик // Науковий вісник НЛТУ України. – 2015. – Вип. 25.7. – С. 7-13.

ФОРМУВАННЯ СУЧАСНИХ ОЦІНОК КОНКУРЕНТОЗДАТНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Язвінська Т. В., студент

*Науковий керівник: Дейнега І. О., д. е. н., доцент
Рівненський державний гуманітарний університет*

Для вітчизняних підприємств питання управління власною конкурентоздатністю залишається актуальним постійно, що обумовлено динамічним зростанням інтенсивності конкуренції на зовнішньому та внутрішньому ринках та інтеграцією України у світове господарство. Ідентифікування факторів впливу на формування конкурентоздатності підприємства та виявлення шляхів підвищення її рівня надає можливість підприємствам різних форм власності та масштабів діяльності зміцнювати та покращувати свої конкурентні позиції на ринку.

В сучасних наукових джерелах, присвячених дослідженню проблеми конкурентоздатності, розглядається значна кількість факторів впливу на конкурентоздатність підприємств та підходів до їх класифікації [1- 6].

Деякі науковці порівнюють конкурентоздатність із зовнішньою і внутрішньою ефективністю та вважають, що вони взаємопов'язані між собою: «внутрішня ефективність є дзеркальним відображенням її зовнішньої складової, оскільки, якщо підприємство раціонально використовує свої фінансові, матеріальні, технічні, трудові ресурси, має ефективну структуру управління тощо, то воно найчастіше створює товари, які відповідають ринковим потребам і пропонує їх ринку через відлагоджену збутову систему» [1, с. 62]. Погоджуємось з цією думкою, оскільки, як відомо, ефективність відображає співвідношення результатів і витрат, а для досягнення конкурентних переваг підприємству необхідно понести певні витрати. Результатом виробничих, комерційних зусиль підприємства, супроводжуваних певними витратами, буде освоєна підприємством частка ринку, досягнутий рівень лояльності до нього цільової аудиторії, отримані кінцеві результати господарської діяльності (витрати, прибуток) тощо.